

หรือทำจิตของเราที่มีอารมณ์มากมายเนี่ยเค้าเรียกชำระจิตก็คือชำระอารมณ์เดียวโยมจะมานึกว่าเอ๊ะ!
ล้างจิตล้างใจทำยังไง ก็คือล้างอารมณ์ ล้างความรู้สึกนึกคิดที่เกิดจากอารมณ์ ที่เกิดจากรูปบ้าง เสียงบ้าง
กลิ่นบ้าง รสบ้าง โผฏฐัพพะบ้าง ธรรมารมณ์บ้างเนี่ยละเว้นมัน ภาวนาว่าง ๆ ๆ พุดเข้าหูไปสู่ใจไล่ชยะ
อารมณ์มะเร็งอารมณ์ในจิตที่มันสั่งสมมาเป็นอเนกชาติแล้วเป็นเชื้อโรคอันสำคัญ เชื้อของโลกก็คือทำให้
เวียนว่ายตายเกิด เป็นวัฏฏะหมุนเวียนไม่รู้จักจบจักสิ้น เกิดแก่เจ็บตายไม่รู้จักจบจักสิ้นก็เพราะเราไม่ได้
ละไม่เว้นเพราะเราไม่รู้เรื่องสี่ล

ความหมายของสี่ลก็คือละเว้นนั้นแหละละเว้นทุกอย่างเลยแม้กระทั่งตัวเองด้วยอย่าไปเชื่อ
ตัวเองเพราะมันไปเชื่อตามรูป เสียง กลิ่น รส โผฏฐัพพะ ธรรมารมณ์ แล้วก็ปรุงแต่งไปตามรูป ตามเสียง
ตามกลิ่น ตามรส ตามโผฏฐัพพะ ธรรมารมณ์ทำให้มีราคะ โลภะ โทสะ โมหะ มานะ ทิฐฐิ ทำให้เกิดเวร
เกิดกรรมมากมายกายกองทำให้มีกายกรรม วาจากรรม มโนกรรม กายต้องทำงานมากขึ้น วาจากรรมต้อง
พูดมากขึ้น มโนกรรมก็คิดปรุงแต่งมากขึ้นไม่ว่างเลยเว้นไม่ได้เลยต้องว่าอย่างนี้เพราะเหมือนกับไปผูก
ติดความทุกข์เอาไว้แล้วไปผูกติดกับรูปไว้แล้ว ผูกติดกับเสียง กลิ่น รส โผฏฐัพพะ ธรรมารมณ์ไว้แล้ว ไล่
เหล่านั้นนะมันพาจิตให้เดินไปทำให้จิตอยู่ในอำนาจเหมือนกับที่เราจับสัตว์ที่มันมัดไม่ให้หลุดเลยมัดปาก
มัดมือ มัดเท้า มัดตีนอะไรเนี่ยไม่ให้ไปไหนเลยให้มันนอนอยู่เฉย ๆ จิตที่ถูกมัดไว้อย่างนั้นก็เหมือนกันไป
ไหนไม่รอดต้องเป็นขี้ข้าเหมือนกับหมูที่รอการเชือดการขายต้องว่าอย่างนี้นะนั่นจิตของเราที่มันเดินไป
นั้นแหละที่เหมือนวอกเหมือนลิงเนี่ยต้องละต้องเว้น ไล่ตัวที่ทำให้เราเดินไม่ได้เพราะอะไร มัดตัวแต่ไม่ได้
มัดใจ ใจมันต้องละเว้นนะสี่ลของพระพุทธเจ้าเนี่ยละเว้นทางกายทางจิตที่ส่วนมากครูบาอาจารย์ไม่ได้
พูดถึงก็คือมันเป็นการห้ามทางกายทางวาจาแต่จิตมันห้ามไม่ได้แต่ความจริงแล้วเป็นอุบายที่จะห้ามจิต
เพราะสติมันระลึกรากเกินไปก็เลยเกิดมีการกระทำทางกายทางวาจาแล้วก็ส่งถึงจิตเราเนี่ยเพราะจิตเป็น
ต้นเหตุเพราะฉะนั้นศีลปะวิทยาของพระพุทธเจ้าเนี่ยหมายถึงว่าได้ทั้งหมดเลยทั้งโลกทั้งธรรมทั้ง
ความรู้สึกนึกคิดถ้าใจเรามีจิตละเว้นเสียแล้วมือเท้าไม่ไปหрок ถึงจิตมันจะคิดยังไงแต่ตีนมือมันก็บอกว่า
เอ๊ย! เอ็งอย่าไปเข้าไม่ไปหрокเอ็งเหาะไปได้ไหมเหาะไม่ได้เอ็งก็อยู่นี่แหละต้องใช้อุบายข่มจิต
เพราะฉะนั้นสี่ลละเว้นก็เพื่อจะละเว้นทางกายทางวาจาแต่ต้องมี**เจตนาวิริติ**ที่พระพุทธเจ้า เตียวมานึกว่า
เอ๊ะ! ทำไมพระอาจารย์มาพูดว่าไม่มีครูบาอาจารย์องค์ไหนมาพูดว่าสี่ลนี้ห้ามทางกายทางวาจาไม่ได้ห้าม
ทางจิตแต่พระองค์แสดงไว้ชัดเจนว่าวิริติคือเจตนาเนี่ย ห้ามทางจิตให้รู้ไว้ เพราะฉะนั้นคนส่วนมากพอ
ไปอธิบายครูบาอาจารย์ทั้งหลายไม่เข้าใจในพุทธโอวาทแล้วก็ไปพูดส่งเดชต้องว่าอย่างนี้ ทำให้โยม
เข้าใจผิดแล้วก็ละเว้นกันไม่ได้ ไปรักษาสีลกันเนี่ย **สี่ลพัตปรามาส**แล้วพวกนี้ ยังไม่รู้จักสี่ลที่แท้จริง สี่ลที่
จะบริสุทธิ์ได้ต้องมี**เจตนาวิริติ** ไล่**เจตนาวิริติ**ก็คือจิต จิตตั้งมั่นหรือจิตตั้งใจที่จะละเว้นทางกายทางวาจา
ส่งถึงจิตเพราะอาศัยจิตนั้นแหละละเว้น เพราะอะไรจึงต้องละเว้นเพราะว่ามันเป็นโทษทำให้กายลำบาก
ทำให้วาจาพูดโกหกโกโหว่หลอกลวงตมตุนอะไรเนี่ยทั้งนั้นมาจากจิตทั้งนั้นเพราะฉะนั้นพระพุทธเจ้า
สอนไว้ชัดเจนแล้วแต่ครูบาอาจารย์ทั้งหลายจามาแต่เปลือกต้องว่าอย่างนี้ไม่มาทำความเข้าใจความจริง
พระองค์แสดงไว้ชัดเจนว่า**เจตนาวิริติ**สี่ลเนี่ยเจตนาวิริติ แต่ไม่ค่อยใครพูดถึงครูบาอาจารย์ไม่พูดถึง ก็คิด
ว่ากุสี่ลกุไม่สนใจเอาสมาธิเอาปัญญาไปเลยโน้น แต่หาว่าไม่รู้สี่ลการละเว้นนั้นแหละถ้าเราตั้งใจละเว้นก็
เป็นสมาธิแล้ว ๆ เราก็อู้เหตุที่ละเว้นด้วยก็เป็นปัญญาแล้ว ทำไมจึงต้องละเว้นเพราะมันเป็นทุกข์ทำให้เรา
นั้นนะวุ่นวุ่นวายทุกวันเนี่ยเพราะความไม่สงบของจิตนั่นเองเพราะฉะนั้นจึงต้องมีเจตนาวิริติจึงจะเป็น

ศีลที่บริสุทธิ์ ศีลที่บริสุทธิ์ก็คือไม่ขโมยรูป เสียง กลิ่น รส โผฏฐัพพะ ธรรมารมณ์ของใครมาไว้ในใจเรา นั่นแหละอันนี้ก็เพียงพอบายเพื่อให้จิตเรารู้ว่าเป็นอุบายที่จะไม่ยุ่งกับใครเพื่อทำจิตของเราให้ว่าง ว่างเว้นจากทุกสิ่งทุกอย่างที่มันได้เห็น ได้ยิน ได้ทราบ ได้รู้สึกเนี่ยมันจึงจะถูกต้องไม่อย่างนั้นไปแยกนั้นแยกนี้แล้วส่วนมากไม่ถูกต้องพระพุทธเจ้ากาย วาจา จิต ครอบงำที่ยังมีชีวิตอยู่มันก็ต้องรวมกันอยู่แล้ว ปฏิเสธอันใดอันหนึ่งก็ไม่ได้ถ้ามันทำผิดทำพลาดกายก็เจ็บตัวนั้นนะ ปากเสียทำให้จมูกเจ็บหรือเป็นเพราะอะไร เพราะใจคิดไม่ดีต้องว่าอย่างนี้โดนคำบ่อมเอาบ้างโดนตีบ้างเนี่ย เห็นมียไปเพราะอะไร เพราะจิตมันคิดไป คิดไปพร้อมกับคำเจตนาถ้าเจตนาวิริตีไม่ไปชะอย่างก็ไม่เสียกายก็ไม่เป็นไร วาจาก็สงบไม่พูดไม่ต้องไปเถียงกับใครคำนั้นแหละมันจึงสงบสุขสันตสุขมันจึงจะเกิดขึ้นเพราะฉะนั้นศีลทุกชนิดเนี่ยที่พระองค์แสดงไว้มากมายก็เพื่ออะไร ก็เพื่อจิตนั้นแหละเพื่อให้ว่างอย่างเดียว คำว่าเพื่อให้ว่างอย่างเดียวก็คือเพื่อนิพพานอย่างเดียวไม่ได้เป็นไปเพื่ออย่างอื่นเลยเพราะฉะนั้นละเว้นอันเนี่ยจึงสำคัญมากครูบาอาจารย์ทั่วโลกต้องว่าอย่างนี้แยกศีลแยกนั้นแยกนี้แต่ไม่ได้แยกจิตไม่แยกอารมณ์ต้องว่าอย่างนี้ ถ้าเราแยกจิตได้แยกอารมณ์แยกสติอีก แยกจิตจากสติไม่ให้มันระลึกได้นั้นแหละจึงจะว่างได้ อุบายของพระพุทธเจ้าทั้งนั้นนะมากมายกายกองใครไปเอานิดๆหน่อยๆมาแล้วก็ยึดมันถือมัน เมื่อเป็นอุปาทานยึดมันถือมันแล้วมันก็เป็นอารมณ์แล้วสังขมไว้ในจิตแล้วมันจะไปไหนรอดพวกนี้ ที่นี้เอ็งคิดดู กุ้งกู่แก่งกู่แก่งมีความคิดดูเปรียญประโยคโน้นต้องว่าอย่างนี้เรียนทั้งทางโลกทางธรรมปริญาตอกเตอร์ปริญาอะไรก็เนี่ยเรียนแล้วฟังชานยังเรียนมากรู้มากก็ยิ่งฟังชานมากเดี๋ยวนี้ต้องเรียนจบปริญาตรีต้องเป็นเจ้าอาวาสได้เนี่ยออกกฎหมายอะไรกันมากมายพระพุทธเจ้าตรัสเด็ก๗ขวบคนไม่รู้หนังสือคนตัดฟืนก็สามารถเป็นสาวกพุทธเจ้าได้ถ้าพูดภาษาเดียวกันมันรู้เรื่องกันเนี่ยเพราะฉะนั้นตัวอย่างในพระไตรปิฎกมีเนี่ยเห็นมียี่เดียวเนี่ยมันมาออกกฎหมายเนี่ยเพื่อจะกำจัดพุทธศาสนาต้องว่าอย่างนี้ เพราะฉะนั้นพวกเราต้องให้รู้เอาไว้ด้วยเนี่ย **เจตนาวิริตี** เนี่ยสำคัญส่วนมากมันวิริตีกันไม่ได้ดังกันไม่ได้ เว้นกันไม่ได้ ละกันไม่ได้เนี่ย มันจึงเวียนว่ายตายเกิดนับภพนับชาติไม่ได้แล้วก็มีแต่ปัญหาทะเลาะเบาะแว้งกันเนี่ยแล้วมันก็จะฆ่ากันตายก็เพราะ**เจตนาไม่วิริตี** ต้องว่าอย่างนี้ มีแต่เจตนาจะเอาด้วยความโลภ ความโกรธ ความหลงด้วยราคะ โลภะ โทสะ โมหะ มานะทิฏฐิ ไม่เชื่อพระพุทธเจ้า ใ้้นนอกครูนอกอาจารย์ต้องว่าอย่างนี้

เพราะฉะนั้นถ้าเรามีพระบรมครูคือพระพุทธเจ้ามีอาจารย์คือเป็นพระอรหันต์เจ้าแล้วก็ไม่ต้องไปวุ่นวายกับใคร ถ้าเรายึดมันมีศรัทธาเชื่อแนในปัญญาตรัสรู้ของพระพุทธเจ้าเราจะยืนเดินนั่งนอนเป็นสุขเพราะเราละเว้นทางกายทางวาจาทางใจเราเชื่อว่าเราจะมีสุขแน่นอนไม่ใช่สุขในขณะที่เราปฏิบัติเนี่ยแม้ตายแล้วเราก็ไปนิพพานเงียบหายไปเลยไม่ต้องมาเวียนว่ายตายเกิดอีกเนี่ยส่วนมากครูบาอาจารย์เนี่ยมันสอนกันสารพัดสอนแต่มันไม่รู้ไม่จริง เพราะฉะนั้นมันแยกในสิ่งที่มันไม่ควรแยกต้องว่าอย่างนี้ทั้งที่รู้เนี่ยมันรู้มาแต่มันก็พยายามเพราะตัวเองไม่เคยทำความเข้าใจไม่มีเจตนาที่จะละเว้นด้วยไปเรียนจำมาอย่างเดียวความจำก็ไม่ใช่ความจริงอีกเพราะยังไม่เกิดผลเหมือนกับคนที่หลับทั้งที่ลืมตาต้องว่าอย่างนี้ คำจึงเรียกหลับหูหลับตาเนี่ยตื่นฝันทั้งๆที่ตื่นอยู่แต่คิดได้แต่ไม่ได้ทำ เพราะฉะนั้นคำว่าคิดได้แต่ไม่ได้ทำ คิดตามที่ได้เห็นได้ยินได้ทราบได้ศึกษาเล่าเรียนมาเนี่ยแล้วก็ไปจำมาผิดๆด้วยแล้วตัวเองก็ไม่มาใคร่ครวญไม่มาพิจารณาไม่ทำความเข้าใจว่าเออ! ทำไม่จึงมีอย่างนี้แล้วทำไม่จึงต้องมีอย่างนั้น เหมือนกับศีลที่ว่าแยกทางกายทางวาจาไม่คลุ้มถึงจิตนั้นนะแล้วทำไม่จึงต้องมีคำว่า**เจตนาวิริตี** ขึ้นมาอีก

มันต้องมีความมุ่งหมายแน่นอนเพราะฉะนั้นถ้ายังมัวแยกนั้นแยกนี้แต่ไม่แยกอารมณ์ต้องแยกจิตจากอารมณ์ให้ได้แยกความรู้สึกจิตจากสติให้ได้ต้องว่าอย่างนี้ สติมันระลึกไปตามสัญญาอุปาทานเนียแก้ไขไม่ได้เพราะอะไรเพราะไม่แก้ไขสติตัวเองเพราะมันไประลึกตามสัญญาอุปาทานด้วยระลึกมากเท่าไรก็ระลึกไปตามที่มันรู้ด้วยไอ้ที่มันไม่จำที่มันไม่มีอุปาทานก็ระลึกไม่เห็นด้วยเพราะมันไม่รู้มันจะไประลึกได้อย่างไร เพราะฉะนั้นต้องว่างจากการระลึกซะที่เนียอิงดักดานมาแล้วมากมายเลยต้องสอนตัวเองสอนจิตเราเองนี่ต้อง**เจตนาวิริติ**ให้หมดเลย ที่มากุญโตะไวใหญ่กว่าข้ามีศีล๕ ศีล๘ ศีล๑๐ ศีล๒๒๗แต่ไม่มี**เจตนาวิริติ**นี้ไม่ได้เรื่องทั้งนั้นนะเป็นราคาคุยทั้งนั้นไปไม่ถึงไหนไปไม่รอดต้องว่าอย่างนี้

เมื่อเรารู้แล้วเราเข้าใจแล้วเราก็ออ **เจตนาวิริติ**จะอยู่ป่าก็ตามอยู่บ้านก็ตามอยู่ที่ไหนก็ตามมี**เจตนาวิริติ**จงดเว้นละเว้นนั้นนะเป็นศีลแล้วบ้านก็เป็นวัดแล้วเพราะมีศีลวัตรคือปฏิบัติประจำอยู่บ้านก็เอาบ้านนั้นนะเป็นวัดอยู่ป่าก็เอาป่าเป็นวัดไม่ต้องไปอาศัยที่ไหนเราทำงานทำการเราทำกิจหน้าที่แต่เรารู้กาลเทศะว่าเออ! เป็นสัมมาอาชีวะก็เป็นศีล **อาชีวะปาริสุทธิศีล**ก็มีอยู่ที่พระพุทธรูปเจ้าแสดงไว้ เพราะฉะนั้นเยอะแยะมากมายเลยแต่ไม่เอามาพิจารณากัน รักษาศีล๕กันมันมีแต่ฮา ๆ ทั่วแหละกันแต่มันสนุกสนานไปยั้งนั่งเองตามเพื่อนเค้าเรียกสนุกตามเพื่อนไปอย่างนั้นเองไม่มีการละการเว้นแล้วจะไปรู้เรื่องศีลเรื่องธรรมมันละเอียดลึกซึ้งได้อย่างไร เพราะฉะนั้นเราเมื่อรู้แล้วเข้าใจแล้วการละการเว้นนั้นนะเป็นมรรคเป็นหนทางบริสุทธิ์จึงเรียกว่าวิสุทธิศีลต้องละทิ้งภายในภายนอกเนียมันต้องเป็นอย่างนี้ไม่งั้นมันก็ใช้ไม่ได้จะสมทานศีลกันวันละก็ร้อยครั้งก็ไม่เป็นศีลหรอกเพราะอะไรเจตนายังไม่วิริติหรือยังไม่บริสุทธิ์ต้องว่าอย่างนี้จิตยังไม่ว่าง ถ้าจิตเราว่างแล้วมันก็ไม่มัวล้า ทุกอย่างว่างเปล่านั้นแหละเป็นศีลเป็นศีลปะสุดยอดเลยของพระพุทธรูป ไอ้พวกคุญโตะเรื่องศีลปะอย่างนั้นอย่างนี้ก็ยังมีทุกข์ยังไปอวดกับเค้าไปประกวดกับเค้าอยู่นั่น

เพราะฉะนั้นศีลของพระพุทธรูปเจ้าต้องละเว้นหมดเลยไม่มีการประกวดไม่มีการโชว์เลยต้องว่าอย่างนั้นนั่นแหละว่างแล้ว แสดงว่าเราเริ่มจะเข้าใจเรื่องศีลแล้วไม่เป็น**ศีลพัตปรัมมาส**แล้วเนียเพราะจิตเราว่างเมื่อจิตเราว่างแล้วก็**สักกายทิฎฐิ**ก็ไม่มี**ศีลพัตปรัมมาส**ก็ไม่มีเพราะฉะนั้นเมื่อ**สักกายทิฎฐิ วิจิกจณา**ความลังเลสงสัยก็ไม่มีเพราะมันว่างแล้วก็ไม่มีการสงสัยอีก **กามราคะปฏิฆะ**ก็ไม่เกิดขึ้นใครจะพูดจะคุยไม่มี**ปฏิฆะ**เลยเพราะจิตว่างละเว้นหมดเลยเห็นมัยมันก็เป็นศีลแล้วที่เราประพฤติปฏิบัติมาเพื่อว่าง**กามราคะปฏิฆะ**ไม่มี **รูปราคะ**รูปอันเป็นที่ตั้งแห่งความกำหนดขัดเคืองลุ่มหลงมัวเมาประมาทก็ไม่มีเพราะจิตเราว่างต้องว่าอย่างนี้เมื่อจิตเราว่างแล้วไม่มีแล้วรูปราคะหมายถึงอดีตที่มันล่วงแล้ว ไปที่มันเป็นอดีตที่เราเคยชอบเคยพอใจมันก็เป็นรูปราคะหรืออนาคตที่ยังไม่มาก็ยังเป็นรูปเหมือนกันเมื่อเราก็ไม่มีทั้งรูปราคะ รูปราคะ มาณะความถือตัวถือตนอย่างนั้นก็ไม่มีเพราะมันว่างแล้วนั้นนะเพราะเมื่อเราว่างแล้วก็ไม่มี **อุทธัจจกุกกุจจะ**ความฟุ้งซ่านรำคาญใจก็ไม่มี มาณะ ทิฎฐิ อวิชชาความเห็นอย่างนั้นอย่างนั้นก็ไม่มีเพราะอะไรมันว่าง ถ้ายังมีความเห็นอยู่ก็ยังไม่ค่อยว่างนะเห็นถูกก็ยังมีทุกข์อยู่ด้วยเห็นถูกว่าคนนั้นทำอย่างนั้นอย่างนี้จะไร้ออ! มันก็เป็นเรื่องของเค้าไม่ใช่เรื่องของเราเพราะฉะนั้นต้องว่าง ว่างจากเค้าด้วยว่างจากเราด้วยต้องว่าอย่างนี้มันจึงจะเป็นศีล ศีลของพระพุทธรูปเจ้าเป็นแบบนี้หมายถึงที่เรียกจุลศีลจะเป็นศีล๕เล็กน้อยหรือศีล๘ ศีล๑๐ ศีล๒๒๗อะไรจะเป็นมหาศีล มัชฌิมศีล มหาศีล หรืออริยกัณฑ์ศีลมากมายขนาดไหนก็ต้องว่างหมดนั้นนะเนี่ยจะสุดยอดจึงจะเรียกว่ายอดศีลยอดธรรม

ฉะนั้นเมื่อเรารู้จักแล้วการละเว้นที่เป็นศีลนี้แหละเป็นมรรคเป็นหนทางให้เราเข้าถึงความบริสุทธิ์
 คำเรียกวิสุทธิศีล เราไม่ต้องมาเวียนว่ายตายเกิดเพราะเราละอุปาทานการยึดติดทั้งหมดเลยเมื่อจิตของ
 เราว่าง สัจโยชน์ไอ้ที่เมื่อที่อาตมาพูดคำเรียกสังโยชน์๑๐พูดไปตามนัยของสังโยชน์๑๐เรียกว่า
สักกายทิฏฐิ วิจิกิจฉา สีลพัตปราคาส กามราคะปฏิฆะ รูปราคะ อรูปราคะ มานะ อุทธัจจะ อวิชชาพวก
 เนี่ยอาตมาพูดตามนัยของสังโยชน์ เพราะฉะนั้นถ้าเราจิตว่างแล้วสังโยชน์๑๐ก็ไม่มี คำว่าสังโยชน์ก็คือ
 สิ่งที่ยึดใจเรา สิ่งที่ยึดใจเราก็คืออารมณ์นั้นแหละ ถ้าเราทำอารมณ์ให้ว่างไปได้ก็ไม่มีอารมณ์ที่
 เป็นสิ่งที่ยึดใจเรา เมื่อจิตเราว่างแล้วเราก็คำว่ามานแปลว่าเพ่งก็ไม่มีเห็นมีย รูปฌานก็ที่เคยเพ่งรูป
 ไว้ก็ไม่มี อรูปฌานก็รูปที่เราเคยนึกคิดอย่างเดี๋ยวมันเป็นไปตามความคิดก็เป็นอรูปฌาน ทั้งฌานทั้ง
 ญาณก็ขณะที่เราเพ่งเรารู้ไปด้วยก็เราเห็นความไม่เที่ยงของการเพ่งการรู้ด้วยนั้นนะคำเรียกวิปัสสนาใน
 ฌานในญาณเนี่ยที่อาตมาพูดอยู่เสมอเนี่ย ถ้าพวกโยมได้ยินคำว่าแห่ม วิปัสสนาก็ยังยากอยู่ พระ
 อาจารย์ท่านรู้เรื่องวิปัสสนาในฌานในญาณอีกไม่ใช่เรื่องยากเลยสำหรับพระอาจารย์เนี่ยเห็นมียเนี่ย
 เพราะฉะนั้นพระอาจารย์รู้ในสิ่งที่คนอื่นไม่รู้แต่ก็เอาความรู้ที่รู้แล้วมาบอกให้โยมรู้กันให้เข้าใจกันจะได้ทำ
 จิตให้ว่างเพื่อมรรคผลนิพพานในชาติปัจจุบันนี้ไม่ใช่พูดเล่น อย่างพระอาจารย์เนี่ยมีความรู้มีความเข้าใจ
 แล้วจึงเอาความรู้ความเข้าใจนั้นมาสอนแล้วก็ไม่ใช่ของยากด้วยของง่ายแต่โยมต้องมี**จิตเจตนาวิริติ**
 เอาจริง คำว่าวิริติก็ลัดทางลัดเหมือนโยมชอบทางลัดไปทางตรงเลยทางอ้อมๆไม่เอาะไปทางลัดเลย
 เจตนาวิริติเลยแห่ม ! เจตนาเราต้องไปทางลัดเพราะทางอ้อมๆเรานี้อ้อมมานานแล้วอ้อมไปทั่วโลกเลย
 ไปเหนือใต้ตะวันออกอีสานไปหามาทั้งนั้นเสียเงินเสียทองเสียข้าวเสียของวุ่นวุ่นวายนามมากมายเลย
 เนี่ยก็อ้อมหมดที่นี้เจตนาวิริติที่ใจเราไม่ต้องไปแล้วนั่งอยู่เนี่ยเรารู้เราเข้าใจแล้วพระอาจารย์บอกเราแล้ว
 เราเชื่อตามนี้แล้วพระอาจารย์ก็เอาพระพุทธรูปของพระพุทธรูปเจ้ามาสอนด้วยท่านไม่ได้โกหกเราท่าน
 เป็นผู้ทำความเข้าใจในพุทธรูปแล้วนำที่รู้ที่เข้าใจแล้วมาสอนเราเนี่ยจึงจะเป็นธรรมะที่บริสุทธิ์ไม่งั้นมี
 แต่**สังกรรมปฏิรูป**เค้าคิดคำนึกขึ้นมาๆหลอกมาลงพวกโยมนั้นนะทำให้โยมต้องเสียเวล่ำเวลาเสียเงิน
 เสียทองเสียข้าวเสียของมากมายเลยต้องว่าอย่างนี้

เพราะฉะนั้นเมื่อเรารู้เข้าใจแล้วเจตนาวิริติไปทางตรงแนไปทางสั้นๆแค่นี้วาง(หัวเราะ) ลัด
 แล้วสั้นด้วยว้างนั้นแหละเป็นยอดศีลยอดธรรมต้องว่าอย่างนี้ คำว่ายอดธรรมกนิพพานัง ปรมัง สุตญญังก็
 ว้างนั้นแหละสูงสุดคือนิพพานเนี่ยเป็นยอดของศีลก็ต้องละวันละวันแล้วก็ว่างหมดเลย ละวันภายใน
 ละวันภายนอกเนี่ยแล้วเราก็คือไม่มีวิตกวิจารณ์สังขารไม่ต้องปรุงแต่งเราจึงไม่มีทุกข์เพราะอะไร เพราะเราไม่
 มีรูป เสียง กลิ่น รส โผฏฐัพพะ ธรรมารมณ์เพราะเราละวันมาหมดแล้วเราว่างได้แล้วเนี่ยจึงไม่มีวิตก
 วิจารณ์สังขารจึงไม่มีการปรุงแต่ง พระพุทธรูปเจ้าจึงว่าการเข้าไปสงบระงับสังขารเสียตาย **เตสํ รูปสโม สุขो**
 เนี่ยก่อนที่พระองค์จะปรินิพพานเนี่ยถ้าเราทำจิตว่างนั้นแหละเป็นการระงับวิตกวิจารณ์สังขารไม่ปรุง
 แต่ง เป็นการระงับสังขารเสียได้เป็นสุข เข้าใจหรือยังเนี่ยตอนเนี่ยเราก็คือได้มีกำลังใจว่าเออ! เนี่ยเป็น
 ทางบริสุทธิ์ที่มาพึ่งเนี่ยเมื่อวานเนี่ยก็เป็นทานมรรคทานเนี่ยเป็นทางว่างบริสุทธิ์วันนี้ก็มรรคศีลอีก
 (หัวเราะ)ต้องเอาศีลมาเป็นมรรคเป็นหนทางที่จะปฏิบัติคือละวันอีกซ้ำลงไปเลยต้องว่าซ้ำลงไปเลยทั้ง
 ทานด้วยทั้งศีลด้วยแล้วมันจะไปไหนมันก็ต้องว่างอย่างเดียว มีอะไรก็ละเป็นทานให้หมดแล้วกูออกจาก
 บ้านไฟจะไหม้ลมจะพัดแผ่นดินจะไหวใครจะมาขโมยละก็กูให้ทานทั้งหมดเลยต้องว่าอย่างนี้เนี่ยเป็น
 ทาน ละวันมาแล้วให้ทานพอตัดสิ้นใจวิริติให้เป็นทานหมดเลยมันก็ว่างๆแล้วก็มานั่งฟังพระอาจารย์เนี่ย

ตอนนี้ขณะนี้น้ำมันจะตายอีกก็ทิ้งไปอีกขณะเนี่ยใครไม่ฟังไม่เผากูไม่กลัวแล้วตอนนี้พระ
 อาจารย์สอนกว้างใจว่างอย่างเดียวละเว้นหมดเลยนั่นแหละเราก็จะเข้าถึง นิพพานัง ปรมัง สุตฺตญฺเอยํ
 แท้จริงเพราะฉะนั้นเมื่อเรามีทั้งทานทั้งศีลเนี่ยพระพุทธเจ้าวางอุบายไว้มากมายเลยวิธีกำจัดรูป เสียง
 กลิ่น รส โผฏฐัพพะ ธรรมารมณฺ์คือกำจัดกิเลสตัณหา กิเลสก็คือรูป เสียง กลิ่น รส โผฏฐัพพะ
 ธรรมารมณฺ์เนี่ยพระองค์เรียกว่ากิเลสคามเพราะฉะนั้นตัณหาความอยากมันก็อาศัยรูป เสียง กลิ่น รส
 โผฏฐัพพะ ธรรมารมณฺ์เนี่ยถ้าเราไม่มีรูป เสียง กลิ่น รส โผฏฐัพพะ ธรรมารมณฺ์มันจะไปอยากกับอะไร
 เนี่ยเมื่อเรามีทานเราละมาแล้วเมื่อวานนี้มาเจอสีลอีกละเว้นให้หมดเลยเนี่ยเห็นอะไรก็เออ! ก็ละเว้นที่
 หนึ่งก็เป็นทานที่หนึ่ง เราละเว้นบ่อยๆก็เรียกว่าภาวนา แปลว่าทำสีลให้มีขึ้นทำทานให้มีขึ้นเพราะฉะนั้น
 ทาน สีล ภาวนาก็อยู่ในตัวเดียวกันก็คือละเว้นเนี่ย เตียวโยมจะนึกว่า พระอาจารย์ไม่เคยสอนภาวนา
 อะไรเลยเนี่ยๆพระอาจารย์เนี่ยภาวนาในทานก็มี ภาวนาในศีลก็มี ถ้าอาตมาจะเอาชี้แจงแสดงเหตุผลกับ
 โยมเนี่ยมากมายเลยเพราะมีนัยอันวิจิตรพิศดารเลยต้องว่าอย่างนี้ เพราะฉะนั้นก็เอาที่ละเรื่องทีละเรื่อง
 ไปก่อน แต่ละเรื่องก็สามารถเข้านิพพานได้ถ้าทำจิตให้ว่างได้ตามพุทธโอวาทที่ว่า **แม้บาทหนึ่งคาถา**
หนึ่งก็เป็นนิยานิกรรม ที่จะนำสัตว์ให้พ้นจากทุกข์ได้เนี่ยเห็นมัยพระอาจารย์รู้ตรงนี้เข้าใจตรงนี้แล้ว
 พระพุทธองค์ก็ไม่ได้พูดเล่นเนี่ยแล้วพระองค์ก็ตรัสจริง ๆ แล้วก็มีความหมายจริง ๆ แล้วพระอาจารย์ก็
 เอาความรู้จริงที่เข้าใจจริงนั่นแหละแต่ละเรื่องแต่ละคาถาเดี่ยวเพียงเรื่องทานอย่างเดียวก็นิพพานได้ สี
 ลอย่างเดียวก็นิพพานได้เห็นมัยเนี่ยบาทเดียวคาถาเดี่ยวเนี่ย(หัวเราะ) โยมจะเห็นแหม! พระพุทธเจ้าเนี่ย
 สุกยอดเลยเนี่ยถ้าพิจารณาให้เห็นได้อย่างอาตมาแล้ว(หัวเราะ) โยมจะสนุกได้รู้ได้เห็นอยู่คนเดียวแล้วโยม
 ก็มีปีติมีสุขอยู่ในธรรมคนเดียว แล้วปีติสุขในธรรมอันนั้นเค้าเรียกวิหารธรรม เครื่องอยู่ศีลธรรมอันนั้นก็
 เป็นเครื่องอยู่ของจิตอารมณ์ของโลกคือรูป เสียง กลิ่น รส โผฏฐัพพะธรรมารมณฺ์ไม่สามารถเข้ามาสู่จิต
 เราได้เลยเค้าเรียก**โลกุตตรธรรม** ธรรมเหนือโลกไม่ใช่ของยากที่ในแบบ ๆ เค้าว่ามรรค๔ผล๔นิพพาน๑
 นั้นแน่จึงเรียกว่า**โลกุตตรธรรม**เนี่ย เพราะฉะนั้น**โลกุตตรธรรม**ก็คือธรรมที่เหนือโลกก็เพราะเราว่าง
 หมดแล้วเมื่อจิตเราว่างแล้วโลกก็ไม่มีแล้ว โลกธรรมเค้าจึงเรียกว่าโลกธรรม๘ มีลาภเสื่อมลาภ มียศเสื่อม
 ยศ มีสุขมีทุกข์ มีสรรเสริญมีนินทาเมื่อจิตว่างแล้วก็ไม่มีทั้งลาภทั้งยศไม่ได้คิดถึงมันเลยเพราะอะไร
 เพราะเราเห็นว่ามันเป็นโทษมีทุกข์อยู่ในนั้นจึงไม่ปรารถนาจึงไม่ต้องการจึงทำจิตของเราให้ว่างสละมัน
 เป็นทานเลยละเว้นเป็นสีลเลยเห็นมัยแล้วเราตั้งใจให้ทานเราตั้งใจวิริตีให้เป็นสีลก็เป็นสมาธิแล้วเห็นมัย
 เพราะสมาธิแปลว่าความตั้งใจมันแล้วเห็นมัยเตียวนี้กว่า ๆ เอ๊ะ ! สมาธิที่พระอาจารย์ไม่เคยพูดเลย หัวรู้
 ไม่ว่าไอ้ความตั้งใจ**เจตนาวิริตี**นั่นแหละสมาธิความตั้งใจมัน ไม่จำเป็นต้องมานั่งหลับหูหลับตาแล้วจึงมา
 เป็นสมาธิเนี่ยอย่าไปเชื่อเลย ยืน เดิน นั่ง นอนเรารู้เราเห็นเราเข้าใจแล้วจิตเราตั้งมันแล้วนั่นแหละสมาธิ
 ทุกอิริยาบถเลยยืน เดิน นั่ง นอนอาตมาจะสอนทุกอิริยาบถเลยยืน เดิน นั่ง นอนเนี่ยเค้าเรียกสมาธิแบบ
 เคลื่อนไหว ขนาดโยมนั่งยังไม่ค่อยเป็นสมาธิส่งจิตไปนั่นไปนี่เนี่ย อย่างพระอาจารย์ยืน เดิน นั่ง นอน
 เนี่ยเรามีความตั้งใจมันอย่างเดียวกับยืน เดิน นั่ง นอนถึงเคลื่อนไหวมันก็เป็นสมาธิพูดอยู่ที่พูดตามเรื่อง
 ตามราวจิตก็เป็นสมาธิเค้าเรียกสมาธิธรรม คำว่าสมาธิธรรมคือจิตตั้งมันอยู่ในธรรมตั้งอยู่ในทานก็เป็น
 ทานธรรม ตั้งมันอยู่ในศีลก็เป็นศีลธรรม ตั้งมันอยู่ในเนกขัมมะก็เป็นเนกขัมมะธรรม ตั้งใจมันอยู่ใน
 ปัญญาก็เป็นปัญญาธรรม ตั้งใจอยู่ในวิริยะก็เป็นวิริยะธรรม ตั้งใจมันอยู่ในขันติก็เป็นขันติธรรม ตั้งใจมัน
 อยู่ในสัจจะก็เป็นสัจจะธรรม ตั้งใจมันในการอธิษฐานปรารถนาก็เป็นอธิษฐานธรรม ตั้งใจในเมตตาก็เป็น
 เมตตาธรรม ตั้งใจที่จะวางเฉยก็เป็นอุเบกขาธรรมเนี่ยเห็นมัยเนี่ยเป็นสมาธิอยู่ตลอดเวลาไม่จำเป็นจะต้อง

หนึ่งอย่างเดียวแล้วเป็นสมาธิเนี่ยไม่ทันกินหรือ(หัวเราะ)เพราะฉะนั้นต้องได้หมดเลยยืน เดิน นั่ง นอน เนี่ยจิตเราตั้งมั่นอยู่กับธรรมนั้นแหละเค้าเรียกสมาธิธรรม ไอ้พวกโยมเนี่ยยังแหม! สมาธิอะไร สมาธิหัว ตอหัวอะไรของโยมเนี่ย(หัวเราะ)เที่ยวคุยโตคุยโม้เรื่องสมาธิอะไรเนี่ย แต่ของอาตมาเรียกว่าสมาธิธรรม โยมเนี่ยเคยได้ยินกันบ้างหรือเปล่าสมาธิธรรมเนี่ย ได้ยินแต่สมาธิจิตอย่างนั้นอย่างนี้เนี่ยสมาธิธรรม อาตมาสอนสมาธิธรรมสูงกว่าพวกโยมเพราะอะไรเพราะตั้งใจไปนิพพานอย่างเดียวตั้งมั่นกับพระ นิพพานเพื่อว่างอย่างเดียวนี้แหละจึงจะสูงสุดยอดของสมาธิต้องว่าอย่างนี้ เมื่อเรารู้อย่างนี้เราละเว้นนี้แหละมรรคเป็นศีลเลยศีลนี้แหละเป็นมรรคให้เราที่จะเข้าถึงการพ้นทุกข์ดับทุกข์พ้นจากการเวียนว่าย ตายเกิดไม่ต้องมาเวียนว่ายตายเกิดให้วุ่นวุ่นวายมีลูกมีสามีภรรยาลูกเต้าเล่าหลานทุกข์ทั้งนั้นเลยต้อง ว่าอย่างนี้ ที่นี้เราละเว้นว่างซะอย่างเดียว ก็จะอยู่ที่ไหนก็ไม่ข้องเกี่ยวกับใครถึงอยู่อย่างนี้เราก็ไม่เคยไป ยุ่งกับใครเพราะไม่ใช่เราไม่ใช่ของเราเป็นเรื่องของเค้าต่างหาก อาตมาก็สอนอยู่เสมอว่าเรื่องของเค้าเรา ไม่ยุ่งเรื่องของเราจะก็จบจะสิ้นก็เป็นการละการเว้นก็เป็นศีลแล้วแต่มันต่างกันที่อรรถะ พญฺชฺนะ อรรถะ คำอธิบาย พญฺชฺนะคือตัวหนังสือต้องว่าอย่างนี้มันจะแตกต่างกันแต่มันมีนัยยะอันเดียวกันเพราะฉะนั้นเรา จึงมีความรู้มีความเข้าใจเค้าจึงเรียกว่าแตกฉานหรือรู้แจ้งแทงตลอดเนี่ยให้รู้ไว้อย่างนี้เพราะฉะนั้นถ้าเรา ยังไม่รู้แจ้งแทงตลอดเราก็ยังต้องมีทุกข์เดี่ยวเราก็มันเกี่ยวโยงกันไปหมดนะเดี๋ยวคว้านั้นมาใส่ไอนี้มาใส่ เข้าได้หมดลงกันหมดเป็นอันเดียวกันหมดนะเพื่อว่างเพื่อนิพพานอย่างเดียวเห็นมัย เรื่องว่างอย่าง เดียวมีทั้งว่างในทาน ว่างในศีล ว่างในเนกขัมมะ ว่างในปัญญาเดี่ยวโยมฟังไปทุกวันนั้นนะเดี๋ยวลงได้ หมดนั้นนะเพราะพระอาจารย์ไม่ได้รู้อย่างเดียวเพราะพระอาจารย์รู้ทุกเรื่อง พระอาจารย์จึงเชื่อมั่นว่าเออ! ที่พระพุทธเจ้าคำว่า**สัพพัญญุตญาณ**นั้นนะรู้ทุกอย่างเนี่ย รู้ได้ยังรู้รู้ได้ตามทาน ตามศีล ตามเนกขัมมะ ตามปัญญา วิริยะ ขันติ สัจจะ อธิษฐาน เมตตาคอุเบกขาเนี่ยแล้วก็ระดับเป็นบารมี เป็นอุปปบารมี เป็น ปรมัตถบารมีอีกเนี่ย คำว่า**สัพพัญญุตญาณ**ของพระพุทธเจ้าเนี่ยรู้ทุกสิ่งทุกอย่าง รู้ได้ตามบารมีเพราะ พระองค์สร้างบารมี อุปบารมี ปรมัตถบารมีมาเนี่ยเพราะฉะนั้นคำว่า**สัพพัญญุตญาณ**จะไปรู้ที่ไหนก็ต้อง มารู้ที่บารมีเนี่ย แหม! คำว่า**สัพพัญญุตญาณ**เนี่ยเราจะต้องเป็นพระพุทธเจ้าเลยไม่ใช่ พระองค์อบรมมา เพื่อความรู้ยิ่งเห็นจริงเนี่ยต้องรู้ได้จริงตามบารมี อุปบารมี ปรมัตถบารมีเนี่ย ความล่งเลงสยวิตกวิจารณ์ จะได้หมดไปสิ้นไป เราเอาเฉพาะตัวเรา ดับเฉพาะตัวเราเนี่ยให้มันว่างให้ได้นั้นนะสุดยอดแล้วเดี๋ยวมันก็ เข้าใจเองเข้าใจว่างได้แล้วยืน เดิน นั่ง นอนเราก็จะเป็นสุขแล้ววิตก วิจารณ์ สังขารไม่ปรุงแต่งไม่มีใครมา กวนจิตเราได้เลยต้องว่าอย่างนี้เอ๊ะ! ตาเราก็ดูเฉยๆเหมือนมันก็ตาบอดตาใสเพราะอะไรเพราะเรารู้แล้วนี่ เป็นเรื่องของเค้าเป็นกรรมของเค้าแต่เราไม่ได้ไปเกี่ยวกับเค้าเลยแต่เราก็เห็นว่าเป็นกรรมของเค้าที่เค้า ทำใจว่างไม่ได้ วิรติไม่ได้วุ่นวุ่นวายกันทั้งโลกต้องว่าอย่างนี้เนี่ยเพราะเราไปยุ่งกับเค้าทั้งนั้นเลยถ้าเรา วิรติตัดใจได้เนี่ยเหมือนกับโยมทิ้งบ้านทิ้งช่องมาเนี่ยไม่ต้องไปยุ่งอะไรกับเค้าเนี่ย ถ้าไปจะไหม้ น้ำจะท่วมแผ่นดินไหวก็ตัดใจทั้งเป็นทานเลยเห็นมัยก็เป็นความดีของโยมอีกละเว้นก็เป็นศีลอีกเนี่ยแล้วโยมจะ ว่าโยมกำลังจะไปหาทานโยมเป็นคนทุกข์คนยากไม่มีทานไม่มีศีลได้ยังไงเนี่ยโยมก็มีทานเป็นที่พึ่งเป็น สรรณะที่พึ่ง มีศีลเป็นที่พึ่งแล้วเห็นมัยเกิดตายตอนนี้นะเรานึกว่าเออ! เชื่อตามที่พระอาจารย์บอกพระ อาจารย์ศึกษาตามพุทธโอวาทแล้วทำความเข้าใจตามพุทธโอวาทมาเนี่ย เมื่อจิตเราเป็นศีลเป็นธรรมแล้ว อยู่ที่ไหนก็เป็นศีลเป็นธรรมแล้วว่าง โลกไม่ได้มาอยู่ในใจเราเลยเพราะโลกมันมีแต่ความวุ่นวาย พระองค์ จึงเป็นผู้ฉลาดจึงย่อโลกมาเป็นโลกธรรมสี่แหละ ที่ว่ามีลาภเสื่อมลาภ มียศเสื่อมยศ มีสุขมีทุกข์ มี

สรรเสริญมีนิทานใครได้รับแล้วถ้าไม่ต้องการก็วางโลกเมื่อวางโลกแล้วมาประพฤติปฏิบัติธรรมอย่างเอาเป็นเอาตายก็มารู้ธรรมเห็นธรรมว่าธรรมนั้นก็ยังอนิจจังธรรม ทุกข์ธรรม อนัตตาธรรมอีกแล้วเราอยากได้ใหม่ เราก็ไม่อยากจะ ไม่อยากได้ทำยังงี้ก็ต้องทำจิตให้ว่างนึกถึงพระพุทธเจ้าต้องทำจิตให้ว่างอีกจากโลกและธรรมอีกเนี่ยจึงจะบริสุทธิ์สะอาดจึงจะเป็นธรรมเหนือโลกจึงเรียกว่าเป็นโลกุตตรธรรมที่นี้ โยมจะได้เข้าใจ โยมก็ได้เรียนรู้ศึกษามากมายแต่ไม่เคยทำใจให้พ้นจากโลกเลยต้องว่าอย่างนี้ไม่ใช่ โยมไม่รู้ละ รู้ อาตมาก็เทศน์ตามที่โยมเคยศึกษาเล่าเรียนมาทุกสำนักต้องว่าอย่างนี้ โยมก็ไปหามาแทบทั่วประเทศบางคนไปถึงต่างประเทศต้องไปศึกษาเสียเงินเสียทองเสียข้าวเสียของมากมายก็ยังไม่รู้เหมือนอย่างที่เราอาจารย์พูดให้ฟังหรือเทศน์บอกโยมเนี่ยจะนั้นเราจะได้รับรู้ได้เข้าใจจริงๆว่า โอ้! เนี่ยถ้าเราทำจิตว่างได้แล้วอยู่ที่ไหนก็ได้ไม่สำคัญเลยตายเมื่อไหร่ก็ทิ้งไม่สนใจเพราะอะไรเพราะเรารู้แล้วว่าไม่ใช่ เราไม่ใช่ของเราสังขารร่างกายของพ่อของแม่ของปู่ของย่าของตาของยายเค้าไม่มีอะไรเป็นของเราเลยมีแต่จิตตัวรู้นั้นแหละเราต้องรักษาจิตเราให้ว่างอย่างเดียว ถ้าจิตเราว่างแล้วไม่ต้องกังวลแล้วเลิกตายที่ไหน ยืนตาย นั่งตาย เดินตาย นอนตายอะไรอยู่ที่ไหนก็ว่างต้องฝึกความว่างไว้ววดเร็วฟุบฟับปรทมมาชนหรือเครื่องบินตกหรืออะไรเนี่ยเราก็ว่างได้ทันทีเพราะเราฝึกมาแล้วรวดเร็วจับพลันทันใจไม่ใช่ต้องมารอนั่งแล้วจึงใจว่างไม่ทันกินแน่เลยต้องว่าอย่างนี้ เพราะฉะนั้นต้องครบเครื่องเลยยืน เดิน นั่ง นอนทุกอิริยาบถเนี่ยอิริยาบถที่เป็นกุศลจึงเรียกว่า กุศลกรรมบถเนี่ยยืนก็ให้ว่าง เดินก็ให้ว่าง นั่งก็ให้ว่าง นอนก็ให้ว่างทุกอิริยาบถของเราในอิริยาบถ๔ให้ว่างได้ นั่นแหละเค้าเรียกกุศลความฉลาดเดี๋ยวนี้กันว่าเฮ้! กุฉลาดยังงี้เนี่ยกุศลแปลว่าความฉลาด ก็จะไปหาความฉลาดจากไหนต้องมาหาความฉลาดจากการยืน เดิน นั่ง นอนเนี่ยที่พระพุทธเจ้าเรียกกุศลกรรมบถเนี่ย ถ้าใครเรียนใครบวชใครศึกษาแล้วก็ต้องรู้ แต่ว่าไม่เคยทำความเข้าใจเลยต้องว่าอย่างนี้ เพราะฉะนั้นอาตมาก็เลยต้องเอามาบอกมาสอนเนี่ยสืลเป็นมรรคหรือมรรคสืลเนี่ยที่พระอาจารย์ต้องให้มันสอดคล้องกับเมื่อวานนี้แสดงถึงเรื่องทานเป็นมรรคหรือมรรคทานเนี่ยวันนี้ก็เอาสืลเป็นมรรคหรือเอามรรคสืล มรรคก็คือให้มันมากๆหรือมรรคคือของชอบเดี๋ยวก็มรรคลาภที่นี้ก็มีมรรคทานมรรคสืล(หัวเราะ)ต้องเอาละเว้นให้มากๆเพราะละเว้นมาก ๆนั้นแหละเค้าเรียกว่าภวานาแล้วทำสืลให้เกิดขึ้นมีขึ้นแล้ว ๆเราก็จะได้ไม่มีทุกข์เพราะอะไร เพราะเราละเว้นหมดเลยเรารู้ว่าการละการเว้นนั้นแหละเป็นตัวภวานาคำว่ามรรคก็คือเค้าจึงเรียกว่ามรรคภวานาเนี่ยต้องพูดซ้ำลงไปว่ามรรคภวานา ภวานาให้มีให้เป็นขึ้น เนี่ยทำทางมรรคแปลว่าทาง ภวานาให้ทางเนี่ยว่างขึ้นให้มากขึ้นเมื่อเราทำว่างให้มากขึ้นนั้นแหละเค้าเรียกว่ามรรคภวานาแล้ว ทำทางให้ว่างทำจิตของเราให้ว่างไม่ว่าทางโลกทางธรรมต้องให้ว่างให้หมดเลยเราต้องทำทางไปนิพพานคือทำทางว่าง เราจึงจะไปเร็วรถไม่ติดหรือเดินไปไหนมาไหนไม่ตกร่องตักหรือตักถ้ำตักเหวหรือตักบ่ออะไรพวกนี้เนี่ย เราทำทางว่างเราไปสบายๆเนี่ยไปทางลัดเจตนาวิริต้อย่างเดียวกันนั้นแหละจึงจะเป็นสูงสุดยอด เพราะฉะนั้นเมื่อเรารู้เราเข้าใจแล้วเราก็จะหายโง่งมกายเค้าเรียก **สืลพัตปรามาส**ชะที่เนี่ยไม่งั้นก็ใครๆก็รู้กันทั้งนั้นเรียน ก็พระอาจารย์ก็พูดเอาความรู้ที่โยมรู้เนี่ยมาต่อยอดให้โยมอีกต้องว่าอย่างนี้(หัวเราะ)แล้วไอ้ที่โยมรู้จักไม่เหมือนกับที่อาตมารู้จัก อาตมาเข้าใจมากกว่าเพราะอาตมาฝึกศึกษาค้นคว้าทำความเข้าใจยืน เดิน นั่ง นอน อาตมาจึงบอกว่าการปฏิบัติที่แท้จริงมีอยู่สองอารมณ์เท่านั้นเองคืออารมณ์ธรรมอารมณ์วินัยเดี๋ยวคิดพิจารณาเรื่องธรรมเดี๋ยวพิจารณาเรื่องวินัยเนี่ยธรรมวินัยก็เลยเป็นวิหารธรรมเครื่องอยู่ของจิตจิตไม่มีอาลัยในจิต พระพุทธเจ้าจึงเรียกว่าอนาลโยไม่มีอาลัยเนี่ยไม่งั้นก็คำว่าอนาลโยถ้าเราเป็นนักอ่านเราจะพบมากเลย

ศึกษามาเอ๊ะ! อนาคตโยแปลว่าไม่อาลัยกับอาลัยเดียวโยมก็จะสงสัยไม่มีอาลัยคือมันว่างแล้วก็ไม่มีอาลัยคือว่างความหมายของพระพุทธเจ้าก็คือว่างเนี่ยไม่มีอาลัยในรูป คำว่าไม่มีอาลัยก็คือไม่มีอาลัยในรูปเหมือนคนรักรูปมากพอรูปจากไป เสียงจากไป กลิ่นจากไป รสจากไป สัมผัสจากไปแต่มันติดอยู่ในใจเป็นธรรมารมณ์อยู่เนี่ยเราจะมีอาลัยอาวรณ์เราจะต้องร้องไห้ร้องไห้ให้รำพันรำพันเพื่อคลั่งกินไม่ได้นอนไม่หลับเนี่ยเพราะเรามีอาลัยอยู่อาลัยในรูป ในเสียง ในกลิ่น ในรส ในโผฏฐัพพะ ในธรรมารมณ์นั้นแหละจึงเรียกว่าอาลัยมีอาลัย ทีนี้ถ้าอนาคตโยแปลว่าไม่มีอาลัยก็คือว่าง ความหมายของพระพุทธเจ้าว่าง เมื่อเรารู้ว่างเข้าใจแล้วนั้นแหละอนาคตโยนั้นแหละให้รู้ไว้อย่างนี้แล้วเราก็จะได้ไม่มีทุกข์เมื่อเราละเราเว้นแล้วก็ เป็นศีลแล้วเราก็ไม่มีแล้วไม่อาลัยแล้ว เนี่ยก็ลงได้พุทธโอวาทเนี่ยหยาบมาเนี่ยหยาบมาลงได้หมดเนี่ย เพราะพระองค์ตรัสไว้จริงเมื่อเรารู้เราเข้าใจจะพูดไปอย่างไรก็พูดไปตามแนวทางของพระพุทธเจ้าเหมือนพระองค์เป็น**สัมพัชฌัญญุตาณ**หรือ**มีชายพระญาณเอาไว้** คำว่าชายพระญาณคือครอบความรู้ ความรู้ของพระองค์ครอบไว้หมดเลยท่านจะทำอะไรพวกโยมจะทำอะไรนี่ไม่รอด ไม่รอดพุทธญาณของพระพุทธเจ้าเห็นมัยคืออยู่ในคำสอนของพระองค์ทั้งหมดเลยไม่ว่าจะทำอะไรคิดอะไรเราก็จะเห็นอ้อ! ผู้ใดเห็นธรรมชื่อว่าผู้นั้นเห็นเรานั่นแหละต้องเห็นกันอย่างนี้จะเห็นว่าเออ! พระองค์ตรัสไว้จริงทำไว้จริงนั่นแหละเราได้รับเราได้รับเข้าใจจริงแล้วอ้อ! เรารู้ตามธรรมเนี่ยเราเห็นธรรมแล้วก็เห็นพุทธโอวาทเลยว่าอ้อ! ที่เนี่ยถูกต้องเลยที่นี้เราก็คงรู้ว่าเรารู้ผิดหรือถูกเมื่อเราเทียบกับคำสอนแล้วเราอ้อ! ถ้ามันถูกต้องตามพระธรรมวินัยนั่นแหละของจริงไม่ใช่ของปลอมต้องว่าอย่างนี้เพราะฉะนั้นเมื่อเรารู้ว่าเออ! เป็นของจริงแล้วเราก็มีความสุขมีปีติสุขมี**เอกัคคตา**อารมณ์เดียวเฉยอยู่ในธรรมสงบอยู่ในธรรมปีติอยู่ในธรรมเนี่ยมีสันติสุขจิตเป็นสันติสงบ สงัดเจียบจิตตั้งมั่นเป็น**อุปาริวิเวก**เลยอยู่ในความสงบสงัดไม่มีใครก่อกวนได้เลยไม่มีใครเข้าถึงจิตเราได้เลยไม่มีใครรู้จิตเราได้ใครจะมาอ้างว่ารู้จิตรู้ใจพระอาจารย์เนี่ยมันคงไปนิพพานนานแล้วต้องว่าอย่างนี้ (หัวเราะ) ใจพวกขี้ไม้ทั้งหลายเนี่ยไม่รู้จริงเห็นแจ้งเพราะพระอาจารย์ไม่ค่อยได้ก่อนนี้ไม่เคยแสดงความรู้ให้ใครรู้เลยต้องว่าอย่างนี้ใครมาให้พระอาจารย์สงเคราะห์อะไรทำอะไรพระอาจารย์ก็ทำให้เนี่ยที่นี้อายุเรามากขึ้นแล้วต้องก่อนที่มันจะพัฒนามาถึงขั้นนั้นแล้วพระอาจารย์ศึกษาอะไรมาปฏิบัติอย่างไรเรามีคุณความดีอย่างไรเนี่ยเป็นสิ่งที่เหนือความรู้สึกนึกคิดของพวกโยมทุกคนเลยต้องว่าอย่างนี้ เรามองท่านผิดไปฟังคนอื่นผิดมาเนี่ยเข้าใจผิดมาตลอดต้องว่าอย่างนี้ ดีเราไม่ตายนะ..ถ้าตายก็ตกนรกเลยถ้าไปปรามาสท่านเอาไว้เนี่ย(หัวเราะ)ต้องว่าอย่างนี้เนี่ยพวกเนี่ยที่ปรามาสท่านไว้ เพราะเราคนโง่ไม่รู้จริงไม่เห็นแจ้ง แต่ท่านรู้จริงท่านเห็นแจ้งท่านไม่อยากตอบแยกกับเราเพราะท่านไม่อยากมีเวรมีกรรมกับเรา ท่านมีแต่แนะนำสั่งสอนเราเพื่อไม่ให้เราทำผิดไม่ให้มีโทษท่านจึงสอนจึงว่าอย่างนั้นเป็นการห้ามการปรามแต่เรามันโง่เราเป็นคนมีเวรมีกรรมเพราะเราไม่ละไม่เว้นแต่ท่านเป็นผู้ละผู้เว้นแล้วท่านรู้เหมือนที่พระองค์บอกว่าผู้ยืนอยู่ณ.บนภูเขาสูงย่อมเห็นผู้ยืนอยู่ณ.พื้นแผ่นดิน ผู้มีจิตใจสูงก็ย่อมเห็นผู้มีจิตใจต่ำอย่างนั้นเอ็งรู้ไว้อย่างนี้เนี่ยเป็นพุทธโอวาทนะไม่ใช่เอาตมาพูดเองจะนั่นมันรู้ที่อยู่ทุกขณะแต่ตัวรู้แล้วละรู้แล้วเว้นก็เป็นศีลรู้แล้วว่างเนี่ยจึงจะถูกต้องเราไม่มีทุกข์กับเค้าถ้าพระพุทธเจ้าไม่สอนใครให้โยมรู้ไว้เถอะพระองค์ฆ่าแล้วไอ้คนนั้นนะ โดนพระองค์ฆ่าแล้ว ฆ่าด้วยการไม่สั่งสอน วิธีฆ่าของพระพุทธเจ้าไม่เหมือนใครนะ เหมือนนายฝึกช้างฝึกม้าไปเข้าเฝ้าถามพระองค์ว่า พระองค์ถามนาย**อรรถาจารย์**เนี่ยพวกเนี่ยที่ฝึกช้างฝึกม้าว่า ช้างม้าที่ท่านฝึกไม่ได้ท่านจะทำอย่างไรบอกฆ่าทั้งหมด ทำไม่จึงต้องฆ่าทั้งเพราะกลัวเสียชื่อคนฝึกแล้วนายอรรถาจารย์ผู้ฝึกช้างฝึกม้าพวกนี้ก็ถามพระพุทธเจ้าแล้วพระองค์ละมนุษย์

ทั้งหลายที่พระองค์ฝึกไม่ได้พระองค์ทำอย่างไรเราก็ทำทั้งเหมือนกัน อ้าว! ก็พระองค์เป็นผู้ทรงศีลทรงธรรม จะฆ่าเค้าได้ยังไง บอกเราไม่ได้ฆ่าอย่างพวกเธอฆ่าเราฆ่าด้วยการไม่สั่งสอนคือเฉยเลยเห็นแล้วก็เฉยนั้นแหละ ถ้าเห็นแล้วเฉยนั้นแหละโดนฆ่าทิ้งแล้ว ถ้ายังปากแจ็บ ๆ อยู่ยังเทศน์ยังสอนอยู่เนี่ยยังปรารถนาดีอยู่(หัวเราะ)ให้เอ็งรู้ไว้เถอะพระอาจารย์เนี่ยรู้เพราะได้อ่านในพระไตรปิฎกมาแล้วนี่ยังเทศน์ยังสอนยังแนะนำตักเตือนอีกยังไม่โดนฆ่านะ ยังไม่ถูกฆ่าทั้งเนี่ย ถ้าพระอาจารย์เฉยเมื่อไหร่โดนฆ่าทิ้งเมื่อนั้นนะ เอ็งระวังให้ดี(หัวเราะ)เพราะฉะนั้นที่ฆ่าของพระพุทธเจ้าก็คือละเว้นคือเจตนาวิริติแล้วเป็นศีลของพระองค์ ฉะนั้นจึงสูงกว่าความรู้สึกนึกคิดของคนทั่วไปต้องว่าอย่างนี้เพราะใครคิดไม่ถึงพระพุทธเจ้าพระองค์ไม่มีจิตเจตนาที่จะคิดทำลายใครเลยมีแต่ความว่าง เมื่อพระองค์ตรัสรู้แล้วพระองค์เข้าใจแล้วก็ว่างหมดเลย **อัสวัคชญาณ**ก็คือทำอารมณ์ให้สิ้นไปหรือกิเลสนั้นนะ **อัสวัคชญาณ**หมายถึงกิเลสก็คืออารมณ์นั้นแหละคือทำกิเลสหรืออารมณ์ให้สิ้นไปเมื่อพระองค์ตรัสรู้แล้วก็ยังมีแต่ความว่างแล้วที่นี้มีแต่ความปรารถนาดีต่อมนุษย์สัตว์ทั้งหลายผู้ยังจมอยู่ในกิเลสค้นหาความอยากเนี่ยพระองค์ก็พยายามแนะนำสั่งสอนเนี่ยที่**พระเถระจารย์**ทั้งหลายนี้**อรธกถาจารย์**ทั้งหลายที่รวบรวมไว้ตั้งแต่สมัย**ปฐมสังคายนา**เนี่ยได้จารึกพระธรรมคำสั่งสอนไว้เนี่ยย่อ ๆ เนี่ยต้องบอกว่าย่อ ๆ เนี่ย๔๐๐๐**พระธรรมขันธ์**ความจริงพระองค์เทศน์ทั้งไว้ตั้งมากมายกองเหมือนกับอาตมาเทศน์ให้พวกโยมฟังก็ทิ้งไปไม่ได้อัดเทปไม่ได้บันทึกไว้หรือความรู้อาตมาเนี่ยก็เหมือนกันนะเหมือนพระองค์เทศน์สอนอะไรเนี่ยความจริงมีมากกว่า๔๐๐๐พระธรรมขันธ์ต้องว่าอย่างนี้ ฉะนั้นไม่มีใครรู้อย่างที่อาตมารู้นี้กว่ายังสงสัยเอ๊ะ! ทำไมพระพุทธเจ้าพระองค์เดียวทำไมพระองค์ ความจริงพระพุทธเจ้าพระองค์ตรัสไปมากกว่าเมล็ดทรายในมหาสมุทรอีก แต่ละพระองค์ก็มีความรู้อย่างเดียวกันหมดเลย แม้กระทั่งพระคันธกุฎีก็อยู่ในสถานที่เดียวกันหลุมเดียวกันหมดเลยไม่คลาดเคลื่อนเลยต้องว่าอย่างนี้แล้วก็ต้องมาตรัสรู้ที่มณฑลจักรวาฬคือมนุษยโลกนี้ด้วย ไม่ไปตรัสรู้ที่อื่นสร้างบารมีก็ต้องลงมาสร้างที่มนุษยโลกนี้นะนั่นเราไม่ต้องไปสงสัยอะไร ทั้งสิ้นว่าง ไอ้ตัวสงสัยคืออะไรรู้ใหม่ ตัววิตกวิจารณ์นั้นแหละ สังขารปรุงแต่งนั้นแหละตัวสงสัยให้รู้ไว้ จิตไม่ว่าง ฉะนั้นถ้าเราจะดับวิตกวิจารณ์ก็ต้องว่างอย่างเดียว ถ้าพูดถึงเรื่องถ้าคุณมีมานพระอาจารย์บอกถ้าคุยกับคนรู้อะไรมีมานรูปมานอรูปมานก็ต้องดับต้องอยู่ใน**ตติยฌาน จตุตถฌาน**โน้นเพราะปฐมฌานมีวิตกวิจารณ์ ปีติ สุข **เอกัคคตา**เนี่ยปฐมฌาน ที่นี้ถ้าเราจะดับวิตกวิจารณ์เราต้องอยู่**ทุติยฌาน**แล้ววิตกวิจารณ์ไม่มี มีแต่ปีติ สุข **เอกัคคตา**เนี่ยต้องอยู่ในฌาน๒ ถ้าฌาน๓ก็มีสุขกับเอกัคคตา ถ้าฌาน๔ก็มีอุเบกขากับตัวรู้เท่านั้นเองว่าง ยิ่งอรูปฌานก็มีอากาศเห็นความว่างว่างเปล่า วิญญาณที่รู้มากมายกองเค้าเรียก**วิญญาณัญจายตนะ**เนี่ยมีความรู้สึกทั่วไปว่าว่างต้องว่าอย่างนี้เพราะว่าอากาศัญจายตนะรู้เรื่องอากาศเป็นของว่างเปล่าชีวิตก็เหมือนอากาศที่ว่างเปล่าต้องว่าอย่างนี้ **อากิญจัญญายตนะ**ก็คือความรู้ทางอายตนะคือความรู้ทางตาหูเราเนี่ยรู้หน่อยต้องว่ารู้น้อย **เนวะสัญญานาสัญญายตนะ** ก็ยิ่งจะจะว่าไม่มีสัญญาก็ไม่ใช่จะมีก็ไม่ใช่เพราะอะไรเพราะไม่ได้ใสใจเลยนั้นนะจิตมันเกือบจะว่างบริสุทธิ์แล้วหรือสงบสุข ถ้าเลยไปกว่านั้นก็เป็นนิโรธสมาบัติเนี่ย ที่อาตมารู้นี้เนี่ยอาตมาไม่รู้เหมือนใครก็พระพุทธเจ้าเนี่ยรู้ด้วยญาณรู้ แต่พวกฌานพวกฤๅษีชีไพรเค้าฟังฌานแปลว่าฟังไอนั้นแต่ก็ยังไม่รู้เหมือนที่พระพุทธเจ้ารู้ เพราะฉะนั้นมันจึงเข้านิโรธสมาบัติไม่ได้(หัวเราะ)เพราะมันไม่มีตัวรู้(หัวเราะ)ไม่ญาณอย่างพระพุทธเจ้า พระอรหันต์เจ้าก็ต้องญาณรู้จึงจะสามารถต้องว่าอย่างนี้ เพราะฉะนั้นเนี่ยให้โยมรู้ไว้เข้าใจเอาไว้เนี่ยมันแตกต่างกันมากมายเลย ฉะนั้นก็ต้องพูดไว้ให้รู้ไม่ต้องไปมวงไม่ต้องไปเข้าใจผิด ลัทธินอกศาสนาฤๅษี

ซีไฟรทั้งหลายเนี่ยสอนได้อย่างมากสูงสุดก็คือสมาบัติ๘แค่นั้นเอง พระองค์เชี่ยวชาญชำนาญมาทุกภพทุกชาติเวียนว่ายตายเกิดเป็นฤาษีซีไฟรเหาะเหินเดินอากาศรู้อดีต ปัจจุบัน อนาคตได้ก็ยังคงติดอยู่ในรู้ ติดอยู่ในรูปฌานอรุณฌานติดในรู้ด้วยจึงถอนไม่ได้ฉะนั้นต้องว่างอย่างเดียวนั้นนะจึงจะเป็นพระพุทธรเจ้าได้ จึงจะ นิพพานัง ปรมัง สุตญญังได้จึงสูงสุด พระองค์มีเอกลักษณ์เฉพาะตนเลยพุทธรศาสนาจึงมีเอกลักษณ์เฉพาะตนเลยไม่เหมือนใคร เพราะฉะนั้นถ้าใครประพฤติปฏิบัติก็ต้องรู้จริงเห็นแจ้งตามรู้อันนี้จะไม่พลาดกันเลยก็องค์ ๆ ก็มีความรู้เหมือนกันหมดเลยแต่ที่ต่างกันเป็นสุขขวิปัสสโก **เทววิโชวิชชา๓ ฉพภิญโญ อภิญญา๖ ปฏิสัมภีทปโตปฏิสัมภีทาญาณ๔** เนี่ยความรู้แตกต่างกันคำว่าความรู้แตกต่างกันคือ ความสามารถหรือการสั่งสมหรือการอบรมมาแตกต่างกันจึงไม่เท่ากันแต่ก็รู้เหมือนกันรู้ว่าต้องว่าอย่างนี้เพราะฉะนั้นจะได้ไม่ลังเลสงสัยไม่ต้องวิตกวิจารณ์มากมายเพราะเราไม่เหมือนพระพุทธรเจ้าไม่ได้สร้างบารมีเพื่อความ เป็นพระพุทธรเจ้าต้องว่าอย่างนี้เป็นสาวกสาวิกาก็พอแล้วเนี่ยแค่นี้ว่างละเว้นไปเป็นทานเป็นศีลแค่เนี่ยให้ทำให้ได้ชะก่อนพระพุทธรเจ้าลงทูนมากกว่านั้นสละชีวิตทรัพย์สมบัติบุตรภรรยาทุกสิ่งทุกอย่างเนี่ยเพื่ออ้อมอ้อมความว่างมาตลอด แล้วเราสละอะไรกันบ้างบ้างเพียงแค่นี้สละความคิดไม่เสียสักบาทสักสตางค์ไม่ต้องเสียลูกเสียเมียก็ยังไม่ทำกันไม่ได้(หัวเราะ)เนี่ยแล้วจะไปเทียบอะไรกับพระพุทธรเจ้าหรือพระอรหันต์เจ้าเนี่ยต้องว่าตัวเองให้มันมาก ๆ น้อยว่าเฮ้ย! คุ้มสละอะไรไม่ได้แล้วยังจะไปปรามาสท่านอีกผู้มีความรู้ถึงขนาดนั้นไม่เจียมเนื้อเจียมตัวนรกจะกินกระบาลต้องสับไซกกระบาลตัวเองมาก ๆ นั้นแหละขูจิตมันให้มาก ๆ อย่านึกคิดลึกลับซับซ้อนอะไรกับท่านเนี่ย ต้องคิดอย่างนั้นแล้วเราก็จะได้ไม่มีโทษว่างอย่างเดียวเนี่ยแล้วก็เนี่ยละเว้นได้ก็เป็นศีลแล้ว ไม่งั้นคุณโตว่ารับศีลมากที่ปืออย่างนั้นอย่างนี้อะไรเนี่ยราคาคุณแต่แท้ที่จริงตัวเองยังไม่รู้จักเรื่องศีลเลยยังละเว้นไม่ได้เลยเนี่ยเพราะฉะนั้นเนี่ยพระอาจารย์ต้องมาพูด มาสอน มาทำความเข้าใจเพื่อจะได้รู้แจ้งเห็นจริงเป็นพุทธรโอราหณ์บริสุทธ์ต้องว่าอย่างนี้ที่พระอาจารย์ว่าคำว่าพุทธรโอราหณ์บริสุทธ์ก็เพื่อว่างคือพระพุทธรเจ้าสอนให้เราว่างเพื่อพระนิพพานอย่างเดียวพระองค์ไม่มุ่งเจตนาเป็นอย่างอื่นแน่นอน อย่างพวกโยมก็คิดว่ากูเอาแค่พรหมแค่เทวดาเนี่ยชั้น๕ชั้น๖อะไรแค่นี้เดียวก็หล่นตีบมาอีกมันมีเขตร มีอายุกาลแล้วถ้าไม่ได้พบพระพุทธรเจ้าพระธรรมเจ้าพระอรหันต์เจ้าเอ็งจะไปยังงี้เตี้ยก็พลาดสร้างกรรมทำชั่วจนได้เพราะอะไร เพราะมีสิ่งยั่วยุ่มากเลยคนนั้นก็ใจไม่ชอบใจคนนี้ก็ใจไม่ชอบใจ เราจะนึกเอาตามใจตัวเองก็ไม่ได้ด้วย ใครๆ คำก็หวงแหงกันทุกคนเพราะฉะนั้นเมื่อคำหวงแหงคำก็เป็นสิทธิอันชอบธรรม เราไปล่วงสิทธิคำก็มีความพยายามอาฆาตจองเวรแล้วเห็นมัยต้องมีเวรมีกรรมไอ้เวรกรรมก็มัดจิตมัดใจไปหุ้มห่อจิตของเราไว้มันก็ทำให้จิตของเราไปตกนรกเป็นเปรตเป็นอสุรกายสัตว์เดรัจฉาน ถ้าขณะจิตทำความดีกับคนอื่นจิตเราก็เป็นปกติสุขเพราะได้ช่วยเหลือมนุษย์สัตว์ทั้งหลายเนี่ยให้เป็นสุขให้มีกินมีใช้ในปัจจุบัน๔แค่นี้ก็เป็นสุขแล้วเป็นสวรรค์แล้ว เราให้ที่หนึ่งก็เออ! ด้วยจิตเมตตากรุณา จิตของเราก็เป็นสุขแล้วพวกเนี่ยเหมือนพวกเทวดาในเมืองมนุษย์อยู่แล้วเข้าใจมัย **มีหิริมีโอตตัปปะ** เกรงกลัวต่อบาปอีกไม่อยากจะสร้างกรรมทำผิดอีกกับใคร เพราะไม่อยากมีเวรมีกรรมเนี่ยศีลธรรมของเราจะบริสุทธ์ก็อาศัยศีลอาศัยธรรมเนี่ยตอนนั้นถ้าโยมมีจิตเจตนาสูงสุดก็จะไปนิพพานชาตินี้เหมือนพระอาจารย์มุ่งสอนเราเนี่ยท่านพยายามที่จะลุนเราให้ไปให้ได้เราก็ต้องละเว้นให้ได้มีทานทั้งให้หมดตั้งใจทั้งตายเมื่อไหร่ทั้งที่นั้นไม่ต้องไปห่วงมันจะตายที่ไหนก็ตามจิตเราต้องว่างอย่างเดียวเนี่ยตามที่พระอาจารย์สอนวิธีทางลัดเจตนาวิริตศีลวิริตไว้แล้วต้องว่าอย่างนี้แล้วเราก็จะได้ไม่มีทุกข์ไม่มีโทษไม่มีอาลัยเมื่อเราไม่มีทุกข์ไม่มีโทษไม่มีอาลัย อนาคตโยเนี่ยนั่นแหละ

เป็นพุทธโอวาทแล้ว อนาคตโยไม่มีอาลัยคือว่างเปล่า ไม่มีอุปาทานยึดติดนั้นแน่เพราะอะไรเพราะเมื่อจิตเราว่างแล้ว คำว่าเมตตาไม่มีแล้วไม่รักใครแล้ว กรุณาสงสารใคร มุทิตาพลอยยินดีใคร อุเบกขามีแต่ว่างวางเฉยไปหมดเลย ว่างวางเฉยแม้กระทั่งตัวเองไม่รักตัวเองด้วย ไม่ใช่ไม่รักตัวเองเราก็พยายามรักษาเท่าที่มันจะรักษาได้ที่ไม่ให้ประมาทแต่ถ้ามันจะเป็นจะตายขึ้นมาก็ทิ้งตัดทิ้งตัดใจทิ้งได้เลยไม่มีความรักไม่มีความห่วงใย ไม่มีความอาลัยอาวรณ์ในสังขารร่างกายมันตายก็รู้แล้วตายแล้วก็ต้องเนาเผาไฟแล้วจิตก็ว่างไปนิพพานอย่างเดียวเพราะอันนี้มันเป็นของแผ่นดินเหนียวพ่อแม่มาเลี้ยงไว้เหนียวเป็นทรัพย์แผ่นดินต้องว่าอย่างนี้ข้างปลาอาหารเคี้ยวมาจากแผ่นดินทั้งหมดหรือพระแม่ธรณีฉะนั้นต้องคืนค่าไปสละคืนทิ้งไปเลยดินเป็นดินก็ดิน น้ำ ลม ไฟ อากาศ วิญญาณของโลกนี้ค่าไม่ใช่ของเราไปแต่จิตอย่างเดียวบริสุทธิ์สะอาดแล้วเราก็ไม่มีทุกข์ไม่มีโทษอะไรเลยต้องว่าอย่างนี้แล้วศีลของเราที่เรารู้เนี่ยเราละเว้นหมดเหนียวฝีกหัดเป็นการวรรณ์ข้อความว่างด้วยละเว้นที่ก็ว่างที่เห็นมียแล้วก็เป็นศีลด้วย ละบ่อยๆก็เป็นภาวนาก็เป็นภาวนาในศีลอีก ให้ทานบ่อยๆก็เป็นภาวนาในทาน ตั้งมั่นในทานในศีลก็เป็นสมาธิทานสมาธิศีลอีกหลายชั้นเลยเหนียว ถ้าพูดแล้วมันมากมายก่ายกองพระอาจารย์ไปชนเอามาจากไหนมาถล่มหลายพวกโยม (หัวเราะ) ต้องว่าอย่างนี้ คำว่าถล่มหลายพวกโยมก็คือ ถ้านั่นก็โยมถ้านี่ก็โยมที่ยึดติดทั้งหลายเหนียวละเว้นหมดเลยเหนียวไม่เอาให้โยมละเว้นกันให้หมดไม่โยงอะไรอีกแล้วตัดสายสัมพันธ์หมดเลย(หัวเราะ) ต้องว่าอย่างนี้ไม่ให้มีเหนียวไม่ให้มีอาลัยอาวรณ์เลยต้องว่าอย่างนี้อุปาทานทิ้งเกลี้ยงเลยต้องว่าอย่างนี้ ว่างอย่างบริสุทธิ์ เมื่อเราว่างอย่างบริสุทธิ์เราก็พบนิพพานตัวจริงไม่ต้องรอชาติหน้าชาติไหนตายแล้วไปนิพพาน เหนียวต้องเอานิพพานั่ง ปรมมัง สุขขังยังเป็นอยู่เหนียวไม่มีวิตกวิจารณ์สังขารไม่ปรุงแต่งเราก็เป็นสุขแล้วที่เรียกว่า **นิรามิสสุข** แล้วก็ **เป็นสุปปาภิเสสนิพพาน** ด้วยแล้วก็ เป็นนิพพานั่ง ปรมมัง สุขขังด้วยขณะที่เรามีชีวิตอยู่เหนียวเราไม่ทุกข์ไม่ลำบากไม่ยุ่งยากใจกับใครเลยเพราะเราไม่เคยคิดเบียดเบียนใครเลยเราก็ไม่มีเวรมิตรกรรมกับใคร ใครจะคิดยังไงก็เรื่องของเค้าเราไม่เกี่ยว(หัวเราะ)แล้วเราก็เป็นสุขแล้วเมื่อเราอยู่เป็นสุขแล้วอย่างนี้ ไม่ใช่เป็นสุขเพราะมีร้อยล้านพันล้านก็ยังมีทุกข์อยู่เหนียวเป็นห่วงหึงไม่ได้เหนียว(หัวเราะ) เพราะฉะนั้นถ้าจะตายขึ้นมามันบีบบังคับให้เราต้องทิ้งแล้วแต่เราต้องรู้ความจริงไว้ตอนนี้อยู่กุกูกออาศัยมีมึงไปก่อนนะกุกูกอตายกุกูไม่ห่วงเลยหรือลูกเต้าเหล่าหลานเหนียวก่อนจะมาเป็นลูกเราเป็นใครมาจากไหนวิญญาณหมูหมากาไก่อ้วควายที่ไหนมาอาศัยเกิดอยู่ข้างก็เลี้ยงตายก็ฝังเผาไม่เศร้าโศกแล้วฆ่าตัดใจทิ้งได้แล้วฆ่าไม่ห่วงแล้วทุกคนมีกรรมเป็นของตัวเอง ไม่ทำความคิดเอ็งก็ได้รับทุกข์รับโทษไปเรื่องของเอ็งต่างคนต่างเกิดต่างแก่ต่างเจ็บต่างตาย ตายแล้วต่างคนต่างไปอีกที่นี้เอ็งจะไปไหนไปสวรรค์ไปพรหมไปนิพพานหรือเอ็งจะไปตกนรกเป็นเปรตเป็นนอสุรกายสัตว์เดรัจฉานก็เรื่องของเอ็งอีกฆ่าไม่เกี่ยวแต่สำหรับฆ่าต้องไปนิพพานต้องบอกมันไว้เตือนใจเราไว้ให้ได้แล้วเราก็จะไม่เสียที่ที่เราเกิดมาพบพุทธศาสนาแล้วได้ยินได้ฟังครูบาอาจารย์ผู้รู้มาสอนมาเทศน์มาแนะนำแล้วเหนียวเหมือนทางสว่างหรือจุดประทีปให้เราให้เห็นทางแล้วคำว่าเห็นทางก็คือทางว่างทางที่ไม่มีอุปสรรคต้องว่าอย่างนี้เพราะฉะนั้นเอาตมาจึงบอกว่านิพพานไม่มีอุปสรรคถ้าทุกคนยอมรับความจริงคือเกิดแล้วต้องแก่ต้องเจ็บต้องตายจริงแต่เราไม่มีอุปาทานยึดติดในความเกิดความแก่ความเจ็บความตายเหล่านั้นแน่ทางว่าง พระองค์สอนสละทรัพย์เพื่อรักษาอวัยวะ สละทรัพย์อวัยวะเพื่อรักษาชีวิต สละทรัพย์อวัยวะและชีวิตเพื่อรักษาธรรม ธรรมนั้นได้แก่อะไรธรรมนั้นได้แก่ความว่างนั้นนะที่เอาตมาเทศน์สอนอยู่ประจำเนี่ยทำหายพวกโยมด้วยเพราะโยมได้ยินได้ฟังเรื่องนิพพานั่ง ปรมมัง สุขขัง นิพพานั่ง ปรมมัง สูญญังแต่พวกโยมไม่รู้เลยไม่มีใครมาสอน

เหมือนที่พระอาจารย์มาบอกต้องว่าอย่างนี้ พระอาจารย์ต้องทำทหายพวกโยมมาซิเอาให้จริงนะถ้าเอาให้จริงไปได้แน่นอนให้รู้ไว้เพราะพระอาจารย์พูดตามพุทธโอวาทด้วยแล้วก็พิจารณาแล้วสิ่งที่พระองค์แสดงไว้ทั้งหมดเลยเนี่ยมากมายกายกองเลยเนี่ยแล้วก็มาสอนมาบอกพวกโยมเนี่ยถ้าโยมเอาจริงโยมต้องไปได้ไปตามเนี่ยไปตามพุทธโอวาทตามทางคือมรรคของพระพุทธเจ้ามรรคจิตเนี่ยต้องไปเจตนาวิริติเว้นให้หมดเลยอ้าว! ให้ถามได้ตอนเนี่ยมีอะไรให้ถาม....มีอะไรก็ถามได้เลยที่นี้มรรคศีลเนี่ยละเว้นให้หมดเนี่ยแล้วก็จะไปนิพพานเห็นมัยทำทหายโยมนะเนี่ยเห็นมัยวานนี้ก็ทานก็ไปนิพพานได้วันนี้ก็ศีลละเว้นก็ไปได้อีกเหมือนกันแล้วโยมก็จะได้รู้ได้เข้าใจว่าเออ! ของจริงพระอาจารย์เนี่ยผู้ฟังอาจตามตรงเห็นจริงได้เนี่ยเป็นพุทธโอวาทอย่างนี้จริงๆ...อ้าว! มีใครอยากรู้ถาม...

ชนะชัย เมฆา ผู้ถอดความและจัดพิมพ์

วันอังคารที่ ๑๓ มกราคม พ.ศ. ๒๕๕๒

เวลา ๒๐.๒๓ น.